

A kilencvenes évek elején, közepén sokan szóvá tették, hogy egy olyan irodalmi nagyság, mint **Tompa László**

, miért nem kap szobrot, utcát, stb. Székelyudvarhelyen, hiszen élete végéig itt élt és alkotott. Aztán szép lassan minden „rendeződött”: utcát, iskolát neveztek el a „magányos fenyőről”, majd 2006 szeptemberében felavatták szobrát is a róla elnevezett általános iskola előtt. E héten pedig az

[emlékszoba](#)

kérdése is rendeződött.

Ki volt Tompa László?

Tompa László költő 1883. december 14-én született. Nem városunkban, hanem Betfalván, viszont életének nagy részét Udvarhelyen élte le, itt is halt meg 1964. május 13-án, sírja a református temető kertben van. Nagyszebenben érettségizett 1902-ben, a kolozsvári egyetem jogi karán doktorált 1907-ben, ezután városunkban az alispáni hivatal joggyakornoka lett. 1912-től szolgabíró, 1918-tól vármegyei főlevéltáros volt, de a román közigazgatás elbocsátotta állásából. Tompa 1919-től 1944-ig a Székely Közélet nevű hetilapot szerkesztette, közben több erdélyi lap munkatársa volt. Életében nyolc kötete jelent meg, ezek között több válogatott

verseskötet.

A magányos fenyő és a leszármazottak

A komor, magas, fekete kabátos Laci bácsi a negyvenes-ötvenes évek Udvarhelyének jellegzetes alakja volt: sokat sétált a városban, a parkban. Az a transzilvanista költő, aki mindig az erdélyi magyarság sorsérzését és helyzettudatát írta meg verseiben és cikkeiben, szigorú apa volt, ugyanakkor talpig úriember. Három fia és egy lánya született feleségétől, Molnár Margittól (Molnár Károly állami főreáliskolai tanár lányát 1909-ben vette feleségül). Lányuk, Margit Szabédi László felesége lett - gyerekük nem született, a híres író és nyelvész 1959 áprilisában tragikus körülmények között halt meg: a magyar egyetem felszámolása ellen tiltakozott, ezt rendőri zaklatások követték, Kolozsvár határában vonat elé vetette magát. Szabédiné idős korára hazaköltözött Udvarhelyre, itt is halt meg, itt van eltemetve. A költő legidősebb fiának, Tompa Miklós színházigazgató-rendezőnek (az ő nevét viseli ma a marosvásárhelyi színház magyar társulata) első házasságából két gyereke született, Miklós és Jutka, majd második házasságából Mende Gabytól született Tompa Gábor, a kolozsvári színház neves rendezője. A második fiú, Tompa István újságíró volt Budapesten, aki már fiatal korában Magyarországra távozott, ott nősült, ott élt népes családjával (öt gyereke volt: István, Klára, Jutka, Árpád és Ágnes), 1988-ban halt meg. Tompa László legkisebb fia, Sándor az

udvarhelyi szállodának volt az igazgatója, felesége, Jolán rendezte az idős költőt utolsó éveiben. Nekik két gyerekük született - Sándor (1987 óta Ausztriában él) és Klára, a dr. Palló Imre Zene- és Képzőművészeti Szakközépiskola zongoratanárnője, a költő unokái közül utóbbi az egyetlen, aki a mai napig Székelyudvarhelyen él, a hétfői emlékszoba-avatáson is beszédet mondott. Tompa László felesége, Margit szintén zongoratanárnő volt, s az ő kívánsága volt, hogy Klára a kolozsvári Zeneakadémián tanuljon.

A barátok és a halál

Az idős költő életének utolsó éveiben Tamásival barátkozott legfőképp, a már Budapesten élő író sokszor megfordult az udvarhelyi házban. De például Tomcsával nem nagyon barátkozott, a visszaemlékezések szerint „link embernek” tartotta, mivel ivott és kártyázott, ő pedig ilyet soha nem tett volna. De az is hozzátartozik a történethez, hogy a fiatal Tomcsa első írásait ő jelentette meg és mindig biztatta, hogy írjon. Dr. Bakk Elek és Dr. Imreh Domokos orvosok, a zeneszerző Jodál Gábor, Haáz Rezső jártak sokat Tompához - abban az időben ezek az emberek voltak Székelyudvarhely híresebb polgárai. Velük barátkozott az öreg Tompa László, aki öregkorában a most is álló házában merengett el az életen, a halálon, innen indult utolsó sétáira hosszú fekete kabátjában, hóna alatt könyvvel, újsággal, kezében bottal, fején kalappal. Tompa László halálát hosszú, kétéves betegeskedés előzte meg. Prosztatabántalmi voltak, életének utolsó éveiben sokat volt kórházban - előbb idehaza, később Marosvásárhelyen is. 1964. május 13-án halt meg abban a székelyudvarhelyi házban, ahol ma emléktábla és -szoba jelzi, hogy itt élt és alkotott a Lófűrösztés szerzője. Tompát a ház középső nagyszobájában érte a halál: itt helyezték koporsóba, ahonnan a szomszédos iskolába szállították. Eleinte ott akarták felravatalozni, később viszont úgy döntöttek, hogy a Városháza nagytermében ravatalozzák fel - a temetést a Román Írószövetség Maros-Magyar Autonóm Tartományi Fiókja rendezte. 1964. május 16-án innen kísérték utolsó útjára hozzátartozói, ismerősei a református temető kertbe, ahol felesége mellé temették (Tompá Margit zenetanárnő hat évvel korábban, 1958-ban hunyt el). A szertartáson több író, színművész is jelen volt, akik búcsúbeszédet is mondtak a sírnál.

Először is szeretném megköszönni a meghívást, és azt, hogy ma itt lehetek. A városunknak nagyon fontos szerepe van a régió életében, és szeretném, ha minél több ember tudna róla. A városunkban sok szép hely van, és szeretném, ha minél több ember látogatna el ide. A városunkban sok szép ember él, és szeretném, ha minél több ember tudna róla. A városunkban sok szép dolog van, és szeretném, ha minél több ember tudna róla. A városunkban sok szép ember él, és szeretném, ha minél több ember tudna róla. A városunkban sok szép dolog van, és szeretném, ha minél több ember tudna róla.